

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/34/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8321201913
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8321201913.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Karola Krochtu a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu: A. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. č. XX, XXX XX A., zastúpený advokátom: JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája č. 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o návrhu na vydanie platobného rozkazu o zaplatenie 1.250,00 Eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č.k. 13Csp/40/2021-160 zo dňa 21.4.2022, takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok v napadnutej časti t.j. okrem výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.
- II. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o ich výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 850 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, II. žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, III. priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanému v rozsahu 100% z prisúdenej sumy s tým, že o samotnej výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením súdneho úradníka.

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie podľa ust. § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 1. až 3. a ods. 5, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, podľa § 3 ods. 3 a 5, § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 a podľa § 161 ods. 1 a 2, podľa § 159, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP).

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že v prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa poslednej vety tohto ustanovenia, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Predpokladmi pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom a zároveň úspešný uplatnený nárok, ktorý vznikol porušením práv spotrebiteľa, teda práv nielen podľa zákona č. 250/2007 Z. z., ale aj práv

podľa piatej hlavy prvej časti Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch prípadne iných predpisov.

Ako konštatoval Najvyšší súd Slovenskej republiky pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (pozri uznesenie NS SR, sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.09.2016). Uplatnením práva však nemožno rozumieť iba podanie žaloby spotrebiteľom, ale takýmto konaním je aj účinná obrana spotrebiteľa v konaní začatom na podnet dodávateľa.

V súvislosti s výkladom samotného pojmu „úspešné uplatnenie práva“ zo strany spotrebiteľa, súd prvej inštancie tiež poukázal na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 45/2012 zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“.

4. Ďalej mal súd prvej inštancie jednoznačne za preukázané, že v konaní vedenom na súde pod sp. zn. 6Csp/39/2020 si žalobca v tomto konaní úspešne uplatnil - bránil svoje právo ako spotrebiteľ a súd prvej inštancie žalobcovi - Home Credit Slovakia, a.s. v konaní sp. zn. 6Csp/39/2020 zamietol žalobu a priznal žalovanému - A. F. právo na náhradu trov konania vo vzťahu k žalobcovi.

Mal za to, že žalobca preukázal, že úspešne ako spotrebiteľ uplatnil porušenie práva a povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, pretože v súdnom konaní vedenom pred súdom pod sp. zn. 6Csp/39/2020 bolo skonštatované porušenie povinnosti žalovaného v tomto konaní, ktorý použil neprijateľnú podmienku vyhodnotenú podľa ust. § 53 Občianskeho zákonníka ako neplatnú. V zmysle ust. § 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách a predmetný úver súd posúdil ako bezúčinný a bez poplatkov.

Práva žalobcu boli bezpochyby porušené, keďže o tom svedčí úspech v spore v základnom konaní, ako je uvedené vyššie, a už toto vytvára právny rámec pre uplatnenie si nároku na primerané finančné zadosťučinenie, keďže vychádza priamo zo znenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Je preto možné vyvodiť, že samotné úspešné uplatnenie porušenia práva vytvára rámcový právny základ pre uplatnenie si práva na primerané finančné zadosťučinenie, ktorého výška je už na posúdení súdu.

5. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Ujma v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 posledná veta Zákona o ochrane spotrebiteľa nie je kvalifikačným znakom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Postačuje, že spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je teda podstatné to, že k porušeniu práva došlo. Predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy vplyvom porušenia práva alebo povinnosti.

Súd prvej inštancie poukázal na rozhodovaciu prax Krajského súdu v Prešove, podľa ktorej pri dôvodnosti uplatneného nároku na priznanie finančného zadosťučinenia súd berie do úvahy nielen tú skutočnosť, že neprijateľná zmluvná podmienka neplatná v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, je spôsobilá negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry spotrebiteľa a potenciálne ohroziť jeho sociálny či rodinný život, ale zohľadňuje aj postoj spotrebiteľa, ktorý sa aj napriek jeho postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k dodávateľovi rozhodol brániť svoje spotrebiteľské práva, a prispel tak k dosiahnutiu vyššej kvality života, mysliac pritom na to, že aj vďaka žalobkyni vyšlo najavo, že dodávateľ uzatvára formulárové zmluvy so spotrebiteľmi, v rámci ktorých používa zmluvné podmienky v neprijateľnom znení. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia predstavuje doplnkovú ochranu spotrebiteľa, ktorú z explicitného znenia zákona nemožno stotožňovať s úspešne uplatneným právom (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/114/2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/179/2018 zo dňa 31.01.2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/115/2018 zo dňa 29.01.2019).

Zároveň súd prvej inštancie vyslovil názor, že žalobcovi vznikla ujma v nemajetkovej sfére, keďže konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť mu ujmu vo sfére jeho rodinného, súkromného a spoločenského života. Možno prisvedčiť žalobcovi, že tento znášal stav právnej neistoty, obával sa o výšku dlhu a jeho prípadné neustále narastanie. Žalobca bol nedôvodne vystavený psychickému vypätiu zo strany žalovaného najmä vzhľadom na jeho praktiky, spôsoby domáhania sa zaplatenia pohľadávky z úverovej zmluvy vyššie uvedenými spôsobmi, a to v nemalej miere. Súd poukázal na to, že samotné súdne konania sú náramne stresujúcim faktorom, odôvodňujúcim priznanie finančného zadosťučinenia. Vychádzajúc z uvedeného porušenia práv žalobcu ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, intenzity zásahu do jeho práv spotrebiteľa dĺžky trvania závadného stavu a konania i objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom a spoločenskom živote žalobcu, považoval súd prvej inštancie právny základ nároku na finančné zadosťučinenie za daný.

6. Následne súd prvej inštancie konštatoval, že pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. V dôsledku konania žalovaného žalobcovi hrozila ujma v podobe preplatenia poskytnutého úveru a plnenia z neplatnej neprijateľnej zmluvnej podmienky. Navyše žalobca tiež musel chrániť svoje spotrebiteľské práva súdnou cestou, s čím súvisí vynakladanie prostriedkov a času na vyhľadanie odbornej pomoci. Nie je snáď ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, z dĺžky súdneho konania, postoja protistrany, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní. Pri posudzovaní primeranosti súd prvej inštancie tiež zohľadnil výšku plnenia, ktorú žalovaný v základnom konaní od žalobcu žiadal. Tiež vyslovil názor, že konanie žalovaného je vo vzťahu k žalobcovi o to závažnejšie, že zmluvné podmienky boli určené ako neprijateľné zmluvné podmienky aj v iných súdnych konaniach a úvery boli posúdené ako bezúročné a bez poplatkov.

Poskytnutie zadosťučinenia nie je sankcia za samotnú existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, resp. za samotné porušenie povinností žalovaného ako dodávateľa, aj keď určitý odstrašujúci a preventívny účinok je v zadosťučinení obsiahnutý. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia na účely ochrany spotrebiteľa musí spĺňať požiadavku účinného, výchovného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Pri určovaní jej výšky je spravodlivé a logické, aby táto vychádzala z ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila. Zákon pri tom hovorí o „primeranom“ finančnom zadosťučinení, čo umožňuje súdu zohľadniť a posúdiť jednotlivé prípady osobitne s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti. Zároveň súd prvej inštancie dodal, že ak by žalovaný po množstvách súdnych konaní dobrovoľne upustil od nedovoleného konania a prejavil voči svojim klientom čestnosť na trhu s úvermi, k súdnym konaniam vedeným zo strán spotrebiteľov by vôbec nemuselo dochádzať.

Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia má vyjadrovať satisfakciu za stav, keď sa spotrebiteľ musel obrátiť na súd a žiadať o ochranu svojich práv. Primerané finančné zadosťučinenie je chápané ako nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálneho charakteru, nie ako náhrada za spôsobenú materiálnu škodu. V prípade primeraného finančného zadosťučinenia ide o nárok, ktorý podlieha voľnej úvahe súdu, ktorá však musí byť podložená konkrétnymi skutkovými okolnosťami, je potrebné vychádzať z povinnosti žalobkyne tvrdiť a preukázať rozhodujúce skutočnosti, ktoré ju viedli k uplatneniu primeraného finančného zadosťučinenia práve v požadovanej výške. Súd prvej inštancie poukázal na to, že náprava vo vzťahu k danému porušeniu práv spotrebiteľa - žalobcu už bola poskytnutá v základnom konaní, a rovnako konštatuje aj to, že žalobca sa predžalobnou výzvou snažil komunikovať so žalovaným, ale ten nemal záujem akokoľvek predmetný nárok riešiť.

Žalobcom požadované finančné zadosťučinenie vo výške 1.250,00 Eur, sa však súdu prvej inštancie javilo ako neprimerané, a preto po úvahe jeho výšku moderoval.

Považoval za primerané priznať žalobcovi finančné zadosťučinenie vo výške 850,00 Eur s ohľadom na úspešné uplatnenie porušenia jeho práva a povinností žalovaného v základnom konaní Okresného súdu Humenné sp. zn. 6Csp/39/2020 z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXX.

Podľa názoru súdu prvej inštancie priznané primerané finančné zadosťučinenie poskytuje žalobcovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľa. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Účelom poskytnutia zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný.

7. K námietke litispendencie zo strany žalovaného súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca si v predmetnom konaní uplatnil zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1.250,00

Eur s ohľadom na úspešné uplatnenie práva v základných konaniach týkajúcich sa úverových zmlúv č. XXXXXXXXXXXX (11Csp/91/2020), 4312113731 (12Csp/25/2020), 4507212377 (32Up/98/2020) a 4512391939 (6Csp/39/2020). Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že z úverových zmlúv č. XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX, aj keď z iných základných konaní, si žalobca uplatnil primerané finančné zadosťučinenie už skôr v konaní vedenom na súde pod sp. zn. 11Csp/70/2021, kde súd priznal žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 400,00 Eur. Predmetné rozhodnutie ešte nie je právoplatné. Základné konania, v ktorých žalobca tvrdí, že si úspešne uplatnil právo ako spotrebiteľ, resp. bránil porušenie práva alebo povinností, sú vedené na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 18Up/101/2020 (úver. zmluva č. XXXXXXXXXXXX), 15Up/98/2020 (úver. zmluva č. XXXXXXXXXXXX) a na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 12Csp/26/2020 (úver. zmluva č. XXXXXXXXXXXX) a sú odlišné od základných konaní, o ktoré žalobca opiera svoj nárok v predmetnom konaní zn. 13Csp/40/2021. Tieto konania však vychádzajú z rovnakých úverových zmlúv, v ktorých boli konštatované neprijateľné zmluvné podmienky, resp. porušenie práv spotrebiteľa a povinností dodávateľa. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že žalobcovo opakované uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia na základe síce rôznych základných konaní avšak týkajúcich sa rovnakých úverových zmlúv, pri uzatváraní ktorých došlo k porušeniu práv spotrebiteľa, resp. k porušeniu povinností dodávateľa, resp. obsahovali neprijateľné zmluvné podmienky, by bolo nad rámec úmyslu zákonodarcu. Ak už prebieha konanie, v danom prípade pod sp. zn. 11Csp/70/2021, v ktorom už dokonca bolo neprávoplatne priznané primerané finančné zadosťučinenie z úverových zmlúv, ktoré boli predmetom základných konaní na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 18Up/101/2020 (úver. zmluva č. XXXXXXXXXXXX), a pod sp. zn. 15Up/98/2020 (úver. zmluva č. XXXXXXXXXXXX) a na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 12Csp/26/2020 (úver. zmluva č. XXXXXXXXXXXX), podľa názoru súdu prvej inštancie už spotrebiteľ-žalobca na ďalšie primerané finančné zadosťučinenie nárok z uvedených úverových zmlúv nemá. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie považoval nárok na primerané finančné zadosťučinenie z úverových zmlúv XXXXXXXXXXXX (11Csp/91/2020, aj 18Up/101/2020), XXXXXXXXXXXX (12Csp/25/2020, aj 15Up/98/2020), XXXXXXXXXXXX (32Up/98/2020, aj 12Csp/26/2020) za prekážku skôr začatého konania vo vzťahu k základným konaniam, o ktoré žalobca opiera svoj nárok o primerané finančné zadosťučinenie v konaní sp. zn. 11Csp/70/2021, a v tejto časti žalobu zamietol. Z týchto dôvodov preto súd prvej inštancie priznal žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 850,00 Eur vychádzajúc zo základného konania vedeného na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 6Csp/39/2020 o zaplatenie 1.787,73 Eur s prísli.

8. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie za použitia základných princípov čl. 4 CSP a aplikoval princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalobcu rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil ak by bol sám zákonodarcou. Pričom použil aj ust. § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1 a 2 CSP. Konštatoval, že nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, pretože nemožno ho zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Žalobcu je nevyhnutné považovať za plne procesne úspešného, ak mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu (alebo od znaleckého posudku). Žalobcovi teda bude priznaná náhrada trov konania z prísúdenej sumy, avšak v plnej výške“ (pozri Števec, M., Ficová S., a Baricová, J. a kol.: Civilný sporový poriadok, Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 926). V tejto súvislosti poukázal súd prvej inštancie na rozhodovacia prax Krajského súdu v Prešove, napríklad na rozsudok sp. zn. 13Co/49/2018 zo dňa 28.1.2019, 24Co/49/2017 zo dňa 22.2.2018 alebo 18Co/92/2018 zo dňa 16.1.2017 a priznal žalobcovi ako úspešnej strane nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z prísúdenej sumy s tým, že o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

9. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný, a to voči výroku I. a voči výroku III.. Právne odôvodnil svoje odvolanie podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Poukázal na to, že žalobca v konaní vedenom pod sp. zn. 6Csp/39/2020 žiadne porušenie práv ani povinnosti neuplatňoval nakoľko vystupoval v postavení žalovaného, ktorý v čase podania žaloby nemal doplatenú ani samotnú istinu poskytnutého úveru, pričom splátky už rok absolútne nesplácal. V danom prípade je preto racionálne nez dôvoditeľné hovoriť o útrapách a stresoch u nepoctivého žalobcu, ktorý nebol ochotný splniť svoj záväzok vyplývajúci mu z úverovej zmluvy ani do výšky poskytnutej istiny riadne a včas. Okrem toho vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia je právom nie povinnosťou. Žalobca však nemá problém uplatniť si primerané finančné zadosťučinenie dokonca duplicitne v troch rôznych konaniach, a

to sp. zn. 13Csp/40/2021, sp. zn. 11Csp/70/2021, sp. zn. 13Csp/78/2021, takže zjavne ho súdne konania nestresujú do tej miery, žeby ho odradili od ďalších žalôb. Zároveň žalovaný poukázal na veľmi rôznorodú a nejednoznačnú judikatúru jednotlivých súdov pri posudzovaní náležitosti úverových zmlúv. Rovnakú náležitosť, ktorú jeden súd vyhodnotí za uvedenú správne a korektne, iný súd považuje za nevyhovujúcu. Názory súdov pri vyhodnocovaní náležitosti úverových zmlúv čiastočne skorigoval aj Súdny dvor EÚ svojim rozhodnutím zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15, pričom je zrejmé, že výklad zákona č. 129/2010 Z.z. nebol správne aplikovaný. Len na margo náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ doba trvania a termín konečnej splatnosti žalovaný poukázal na aktuálne najnovší názor Najvyššieho súdu SR v uznesení zo dňa 30.11.2021 v konaní vedenom pod sp. zn. 2Cdo/69/2020, z ktorého citoval. Žalovaný pri koncipovaní každej úverovej zmluvy postupoval v dobrej viere, že plní literu zákona korektne a komplexne, preto zastáva názor, že je nesprávne, aby bol sankcionovaný za svoj výklad zákona, pri ktorom sa ani výklad súdov nedokáže zjednotiť. Zo samotného pojmu primeraného finančného zadostučinenia vyplýva nevyhnutnosť jeho primeranosti vo vzťahu k porušeniu povinnosti. Jeho cieľom má byť nastolenie akejsi rovnováhy v dôsledku porušenej povinnosti, ktorá spotrebiteľovi mala spôsobiť škodu. Žiadna škoda spotrebiteľovi nevznikla. Práve naopak získal výhodu bezúročného a bezpoplatkového úveru, ktorý by mu neposkytla žiadna banka ani iná inštitúcia. Ak by na základe takejto skutočnosti malo byť spotrebiteľovi priznané ešte aj primerané finančné zadostučinenie žalovaný zastáva názor, že výklad právnej normy § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nie je správne aplikovaný. V tejto súvislosti dal žalovaný do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/91/2012-141 zo dňa 10.10.2013 a tiež rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 20.1.2017 sp. zn. 29C/105/2016 a uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/17/2018 zo dňa 10.4.2018 a sp. zn. 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018, z ktorých citoval. Zároveň citoval z rozsudku Okresného súdu Nové mesto nad Váhom zo dňa 18.4.2019 sp. zn. 10C/44/2017. V súvislosti s inštitútom primeraného finančného zadostučinenia, ktoré si žalobca uplatňuje z úverovej zmluvy mal žalovaný za to, že je nevyhnutné si uvedomiť, že to bol práve žalobca, ktorý si o poskytnutie úveru žiadal, s výškou poskytnutého úveru bol oboznámený a taktiež si bol vedomý, že si berie spotrebiteľský úver, z ktorého si veriteľ uplatňuje úroky a poplatky. Žalovaný má v predmete činnosti ako nebankový subjekt poskytovania úverov, za ktoré mu v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. patria úroky a poplatky. Ani súdy by nemali spotrebiteľov zbavovať zodpovednosti za svoje záväzky a následne im ešte priznať primerané finančné zadostučinenie. Žalobca v zmluvnom vzťahu so žalovaným vystupoval ako spotrebiteľ, teda slabšia strana. Postavenie slabšej strany však neznamená, že tejto bude poskytnutá bezbrehá ochrana voči dodávateľovi ako strane silnejšej bez ohľadu na platné právo. Európsky súdny dvor dokonca deklaroval, že sa celkovo vychádza z takeého spotrebiteľa, ktorého inteligenčný kvocient nie je na hranici demencie, ale ktorý je schopný slobodne sa rozhodnúť (C-315/92). K primeranosti výšky priznaného finančného zadostučinenia sa vyjadril aj Krajský súd v Prešove vo svojom rozsudku zo dňa 30.9.2020 v konaní vedenom pod sp. zn. 9Co/36/2020, z ktorého žalovaný citoval. Záverom žalovaný dodal, že nárok na vyplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1250 Eur (a súdom priznaný 850 Eur) na základe úverovej zmluvy, z ktorej žalobca doplatil len istinu a žiadne úroky, považuje žalovaný za maximálne nedôvodný a najmä neprimeraný. Pokiaľ by na základe úverovej zmluvy, z ktorej žalobca čerpal istinu 2.400 Eur a len túto aj reálne zaplatil mal byť priznaný ešte aj duplicitný nárok na primerané finančné zadostučinenie vo výške 850 Eur, žalovaný zastáva názor, že nejde o správnu a zákonnú aplikáciu inštitútu primeraného finančného zadostučinenia, ktorý má mať charakter kompenzovania škody a nie zneužívania na osobné obohacovanie. Preto navrhol rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne rozhodnutie v napadnutej časti zmeniť tak, že odvolací súd žalobu zamietne a prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

10. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Poukázal na to, že samotná úverová zmluva v dôsledku porušenia práv žalobcu pri uzatvorení úverovej zmluvy, ktorej sa dané konanie dotýka, sa žalobca v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 6Csp/39/2020 domáhal zamietnutia žaloby podanej žalobcom, ktorou sa voči žalobcovi domáhal aj plnení, na ktoré nemal akýkoľvek právny nárok. Je teda zrejmé, že žalovaný ako dodávateľ nekonal v súlade so spotrebiteľským právom tak pri uzatváraní zmluvy, ako ani počas trvania zmluvného vzťahu. Keďže neustále vyzýval žalobcu na plnenia, na ktoré nemal nárok. V dôsledku uvedeného teda zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv spotrebiteľa, respektíve k porušeniu povinnosti dodávateľa, čím je daný predpoklad pre priznanie nároku na primerané finančné zadostučinenie podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je nevyhnutné, aby porušenie

spotrebiteľských práv bolo konštatované výkonom meritórneho rozhodnutia. Bez ohľadu na formu a spôsob rozhodnutia súdu konajúceho v konaní vedenom Okresným súdom Humenné pod sp. zn. 6Csp/39/2020 sa žalobca v danom konaní domáhal ochrany svojich spotrebiteľských práv, k porušeniu ktorých došlo nekalým konaním zo strany žalovaného a bol v ňom aj úspešný. Následne žalobca citoval zo zákona č. 250/2007 Z.z. účinného do 10.6.2016 § 3 ods. 5 a zároveň aj znenie zákona č. 250/2007 Z.z. účinné po 10.6.2013. Konštatoval, že v zmysle platnej a účinnej právnej úpravy vznik ujmy nie je pojmovým predpokladom pre priznanie tohto nároku. Preto ani tieto námietky žalovaného nie je možné považovať za relevantné. Celá obrana žalovaného je zovšeobecnená, bezpredmetná, pričom nároky žalovaného sú niekoľkokrát opakované a predstavujú skôr len akýsi názor - pocit nesúhlasu s pre neho prísnu právnou normou. Možno konštatovať, že zo strany spotrebiteľa právo na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vyplýva zo splnenia všetkých podmienok na priznanie žalobou považovaného nároku zo strany súdu v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktorými sú:

- žalobca musí mať postavenie spotrebiteľa,
- zo strany porušiteľa došlo k porušeniu práv alebo povinnosti zo zákona o ochrane spotrebiteľa alebo z osobitných predpisov na ochranu spotrebiteľa
- spotrebiteľ musel porušenie práv alebo povinnosti úspešne uplatniť na súde

Právo na primerané finančné zadosťučinenie mu prináleží od toho, kto za porušenie práv alebo povinnosti zodpovedá. K uvedenej otázke odkázal žalobca na niektoré rozhodnutia súdov potvrdzujúce jeho argumentáciu, a to rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.1.2019 vydaný v konaní vedenom pod sp. zn. 6Cdo/127/2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.6.2019 vydaný pod sp. zn. 3Co/56/2019, z ktorých citoval. V neposlednom rade nesúhlasil aj s tými tvrdeniami žalovaného podľa ktorých aj samotná výška priznaného nároku nekorešponduje s požiadavkami primeranosti. Tieto námietky žalovaný odôvodňuje tým, že žalobcovi boli na základe predmetnej úverovej zmluvy poskytnuté finančne prostriedky vo výške 2400, Eur, pričom len tieto finančné prostriedky aj žalobca vrátil. Vo vzťahu k uvedenému žalobca uviedol, že skutočne žalovanému vrátil iba istinu poskytnutého veru, avšak je potrebné zdôrazniť, že na akékoľvek ďalšie plnenie žalovaný ani nemal právny nárok. Čo bolo konštatované aj právoplatným rozhodnutím vydaným v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 6Csp/39/2020. Nemožno žalobcovi vyčítať, že si splnil iba záväzok v tej časti, v ktorej skutočne existoval a neplnil žiadne ďalšie plnenia, na ktoré nebol povinný. Napriek niekoľkým vadám úverovej zmluvy sa žalovaný domáhal od žalobcu aj ďalších plnení, na ktoré nemal akýkoľvek právny nárok a to celkovo vo výške 1787, 73 Eur, teda omnoho viac než je suma nielen priznaného nároku v tomto konaní, ale aj ako je suma uplatňovaného nároku. Pokiaľ sa žalovaný snažil v konaní vedenom pred Okresným súdom Humenné pod sp. zn. 6Csp/39/2020 prakticky bezdôvodne obohatiť na úkor žalobcu o sumu 1787, 73 Eur, potom výška priznaného nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 850 Eur musí byť primeraná. Následne žalobca citoval z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5ECdo/192/2014 a navrhol, aby odvolací súd v napadnutej časti potvrdil rozsudok ako vecne správny a priznal žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

11. Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného bolo doručené žalovanému prostredníctvom jeho právneho zástupcu. Ďalšie vyjadrenia do spisu predložené neboli.

12. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti t.j. okrem výroku II. spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 CSP a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil odvolací súd na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 11.01.2023 a zistil, že odvolanie žalovaného v napadnutej časti nie je dôvodné.

13. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v napadnutej časti v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistenej skutočnosti vyvodil v napadnutej časti aj správne právne závery. Ani v priebehu odvolacieho konania sa na uvedenom nič nezmenilo. Odvolací súd si osvojil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

14. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj k odvolacím dôvodom odvolací súd uvádza, že nie je možné súhlasiť so žalovaným, že v konaní nebolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok v zmysle § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. Podmienky ohľadom úspešného uplatnenia porušenia práv alebo povinnosti splnené boli.

15. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany.

16. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva „odradzujúci“).

17. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalobca ako spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a tiež má právo domáhať sa, aby sa dodávateľ zdržal protiprávneho konania, odstránil protiprávny stav a za podmienky, že si na súde úspešne uplatní porušenie práva, alebo povinnosti stanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa má právo aj na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva, alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom zodpovedá.

18. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu správne zistil, že v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 6Csp/36/2020 si žalobca úspešne uplatnil - bránil svoje právo ako spotrebiteľ a súd prvej inštancie žalobcovi, ktorým bol Home Credit Slovakia, a.s., zamietol žalobu a priznal žalovanému A. F. právo na náhradu trov konania vo vzťahu k žalobcovi. Žalobca teda preukázal, že úspešne ako spotrebiteľ uplatnil porušenie práva a povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, pretože vo vyššie uvedenom konaní bolo konštatované porušenie povinnosti žalovaného, ktorý použil neprijateľnú podmienku vyhodnotenú podľa § 53 Občianskeho zákonníka ako neplatnú, pričom v zmysle ust. § 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami spotrebiteľských zmlúv a predmetný úver súd posúdil ako bezúročný a bez poplatkov. Právo žalobcu bolo nepochybne porušené (bod 19. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie).

19. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Zároveň, že zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Súd prvej inštancie správne uviedol, že samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie. Preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí ak táto ujma tu je a je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy vplyvom porušenia práva alebo povinnosti (bod 20. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie).

20. Vo vzťahu k priznaniu práva na zadosťučinenie spotrebiteľa odvolací súd poukazuje na najnovšie uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/92/2021 zo dňa 30.6.2022, z ktorého vyplýva, že na priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o prístupkoch v znení neskorších predpisov, je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu.

21. Súd prvej inštancie konštatoval, že samotná povaha finančného zadosťučinenia má vyjadrovať satisfakciu za stav, keď sa spotrebiteľ musel obrátiť na súd a žiadať o ochranu svojich práv. Poukázal na to, že náprava vo vzťahu k danému porušeniu práv spotrebiteľa - žalobcu už bola poskytnutá v

základnom konaní a rovnako konštatoval, že žalobca sa pred žalobnou výzvou snažil komunikovať so žalovaným, ale ten nemal záujem akokoľvek predmetný nárok riešiť. Žalobcom požadované finančné zadostučinenie vo výške 1250 Eur sa súdu prvej inštancie javilo ako neprimerané, a preto po úvahe jeho výšku moderoval. Považoval za primerané priznať žalobcovi finančné zadostučinenie vo výške 850 Eur s ohľadom na úspešné uplatnenie porušenie práv v základnom konaní Okresného súdu Humenné sp. zn. 6Csp/39/2020 z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX. Vo vzťahu k ostatným zmluvám, z ktorých si uplatňoval žalobca primerané finančné zadostučinenie súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca na ďalšie primerané finančné zadostučinenie nárok z uvedených úverových zmlúv nemá, preto súd prvej inštancie považoval nárok na primerané finančné zadostučinenie za prekážku skôr začatého konania vo vzťahu k základným konaniam, o ktoré žalobca opiera svoj nárok o primerané finančné zadostučinenie v konaní sp. zn. 11Csp/70/2021 a v tejto časti žalobu zamietol. Vo vzťahu k zamietanému výroku však odvolanie zo strany žalobcu podané nebolo, preto ako taký nadobudol tento výrok právoplatnosť a odvolací súd ho nepreskúmaval.

22. Tak ako odvolací súd konštatoval vyššie, súd prvej inštancie považoval za primerané finančné zadostučinenie vo výške 850 Eur vychádzajúc zo základného konania vedeného na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 6Csp/39/2020 o zaplatení 1787,73 Eur s prísl. (body 21. a 22. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie).

Základom pre určenie sumy peňažného zadostučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadnenie všetkých skutočností, ktoré viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadostučinenia. Tak tomu bolo aj v prejednávanej veci, keď súd prvej inštancie považoval za adekvátnu a primeranú výšku finančného zadostučinenia v sume 850 Eur vo vzťahu k sume 1787,73 Eur, ktorá je viac ako dvojnásobkom uvedenej sumy vychádzajúc zo základného konania vedeného na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 6Csp/39/2010. V dôsledku konania žalovaného bol žalobca vystavený bezprostredne hroziacej majetkovej ujme, nad rámec uvedeného bol nútený chrániť svoje práva súdnou cestou. Súdna konania sú napriek tomu, že žalobca podal viaceré žaloby, na ktoré poukazuje žalovaný stresujúcim zážitkom vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu. Či už možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane v prípade neúspechu v konaní. Odvolací súd ma za to, že priznanie sumy 850 Eur odzrkadľujúc menej ako polovicu sumy, o ktorú by sa žalovaný obohatil, keby žalobca neuplatnil svoje spotrebiteľské práva na súde vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovania sa. Všetky odvolacie námietky žalovaného preto v napadnutej časti považoval odvolací súd za nedôvodné tak ako to konštatoval vyššie.

23. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie správne rozhodol i o trovách konania, keď priznal úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z prisúdenej sumy. Svoje rozhodnutie aj v bode 23 odôvodnenia riadne a zrozumiteľne odôvodnil.

24. Preto odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil rozsudok v napadnutej časti, t.j. okrem výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ako vecne správny.

25. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Úspešnému žalobcovi priznal odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacie konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o ich výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** j e p r í p u s t n é .

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).